

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku P. B. i P. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.
z udziałem F. spółka z o.o. w W. w likwidacji
o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania spółki na członków zarządu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. odstępuje od obciążania skarżących kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelacje P. M. i P. B. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 maja 2011 r., oddalającego ich odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. z dnia 30 grudnia 2009 r. w przedmiocie przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania spółki „F.” w likwidacji z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Skargi kasacyjne obydwu ubezpieczonych zostały oparte na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r., poz. 749 ze

zm.) w związku z art. 108 Ordynacji podatkowej oraz art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) przez przyjęcie, że decyzja rozstrzygająca o odpowiedzialności członków zarządu spółki z o. o. nie musi być wydana wobec wszystkich członków zarządu odpowiadających solidarnie za zobowiązania i spółki, oraz że mimo niewydania takiej decyzji możliwe jest przeniesienie odpowiedzialności na członków zarządu.

We wnioskach o przyjęcie skargi kasacyjnej obaj ubezpieczeni wskazali na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie, „czy w sytuacji gdy odpowiedzialność członków zarządu obejmuje różne okresy zobowiązaniowe, w tym takie które częściowo się nakładają, konieczne jest wydanie w decyzji, która prawidłowo określi wysokość tych zobowiązań, okres którego te zobowiązania dotyczą, za które z tych zobowiązań odpowiedzialność jest solidarna wyłącznie ze spółką, a w jakim zakresie ze spółką oraz innym członkiem zarządu”. W skardze P. B. problem ten został przedstawiony jako zagadnienie, „czy decyzja organu rentowego rozstrzygająca o odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne oraz składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych nie musi być wydana wobec wszystkich członków zarządu spółki oraz tejże spółki oraz czy członkowie zarządu mogą ponosić powyższą odpowiedzialność pomimo niewydania decyzji rozstrzygającej o ich solidarnej odpowiedzialności, której adresatami byłiby wszyscy członkowie zarządu, a także spółka”.

W odpowiedziach na skargi Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania, ewentualnie o ich oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Kwestia podniesiona na uzasadnienie wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, związana z wykładnią art. 116 § 1 i 2 w związku z art. 108 ustawy – Ordynacja podatkowa oraz art. 31 i 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych została przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięta w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 kwietnia 2014 r., I UZP 2/13 (dotychczas niepubl.). Wykładając te przepisy, Sąd Najwyższy orzekł, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości składowe spółki nie musi zawierać wskazania, iż odpowiedzialność ta jest solidarna z innymi członkami zarządu, co do których zostały wydane odrębne decyzje.

Zagadnienie prawne stanowiące przyczynę wniesienia skarg kasacyjnych zostało zatem rozstrzygnięte i nie wymaga ponownego podjęcia, zwłaszcza że skarżący nie dostarczyli przekonujących argumentów uzasadniających odmienną ocenę i ponowne jej podjęcie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), odstępując od zasądzenia od skarżących na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.